

Kaj se zgodi, ko se priletni jazzovski zasvojenec po desetletni abstinenci, ki si jo je bil zaukazal, nekega večera, ko se po naključju znajde v lokalu tujega mesta, na lepem povrne k svoji nekdanji pogubni strasti: igranju na klavir? To (citirano) vprašanje s platnice romana *Večer v klubu*

francoskega avtorja Christiana Gaillyja orisuje glavni dogodek v zgodbi in nam obenem budi pozornost, kaj se lahko s tem preprostim dejanjem dejansko sploh spremeni. Na začetku se bralec ne zave, da ga čaka vse kaj drugega kot le mala katastrofa ostarelega jazzista, ki ga po "desetih letih in desetih minutah" jazz zopet posrka vase, ko sede za klavir v nekem lokalu.

Čeprav mi osebno kot bralki ne prijajo fragmentarne zgodbe z odsekanimi, kratkimi povedmi brez velikega števila pridevnikov in kakršnihkoli estetskih olupšav, pa je treba priznati, da dotična fragmentarnost kljub (moji) rahli nervozni še vedno funkcionira. S pomočjo pripovedovalca slikarja, prijatelja glavnega junaka, nam avtor sicer zgolj navrže gola dejstva brez nekih poetičnih sredstev, a nam vseeno ustvari prepričljivo pripoved. To stori predvsem s pomočjo subtilnosti vsevednega pripovedovalca, ki osebno pozna vse akterje romana in jih sicer opisuje v kratkem, odsekanem, "jazzovskem" tonu, a vseeno s toplino na svojega prijatelja jazzista čustveno navezanega človeka. Njegov ton pripovedovanja je nagajiv, ponekod celo šaljiv, bralec pa drži v pripravljenosti, da z zanimanjem pričakuje nov dogodek, ki bo poblisnil v vrtinec pripovedi s kar nekaj postmodernističnimi elementi, kot so npr. način gradnje, stil in zgradba.

Kar nekaj časa traja, da dočakamo vrh pripovedi, ko protagonist Simon Nardis položi svoje prste na klavirske tipke in začne igrati.

Ob kramljajočem tonu pripovedovalca, ki nam dogodke iz preteklosti, sedanjosti in celo (morebitne) prihodnosti podaja brez časovnega zaporedja, lahko bralec kaj hitro postane razdražen in nezainteresiran za zgodbo, kar je posledica pisateljevega sloga (sicer v prevodu Aleša Bergerja), ki je nek splet kratkih enostavnih povedi o "prej", "sedaj" in "potem" brez presežka, kar se tiče bogastva tvorbe povedi. A vendarle nas po dramatičnem vrhu in katastrofi, ko Nardis po svojih desetih letih in desetih minutah zaigra, pripovedovalec kar naenkrat potegne v (na čase še vedno zbegano, a konec koncev s slogom ostarelega jazzista usklajeno) pripoved ob vedno bolj nenavadnih dogodkih, ki vključujejo Simonovo kmalu bodočo ženo Debbie in kmalu mrtvo sedanjo ženo Suzanne (s temi informacijami nam zopet postreže slikar), Simonovega rokarskega sina in celo njegovega razvajenega mačka.

Kar naenkrat nas ne moti več odsekan ritem povedi, požiramo stran za stranjo in zgodba se nam presenetljivo, kljub obilici neverjetnih naključij in nemogočih situacij (za katere vemo, da so nerealne, a vendarle dobrodošle in skorajda že obvezna prvina postmodernističnega romana) še vedno zdi verjetna. Avtorju je to uspelo doseči predvsem z na začetku nadležnim, a tekom romana vedno bolj prijetnim pripovedovalcem slikarjem, ki nam vedno z razumevanjem in ljubeznivostjo pripoveduje o Simonu, njegovi ženi Suzanne, bodoči ženi Debbie, ki jih osebno pozna, kar nam daje dodaten občutek, da ve, o čem govori. Tudi po Simonovem ponovnem "združenju" z ljubljnim inštrumentom se napetost še vedno ne konča, za kar zopet poskrbi slikar, ki nam že vnaprej izda, da bo Simonova žena Suzanne umrla v prometni nesreči, bralec pa nato z nestrpnostjo lista po straneh in prebira (še vedno) kratke povedi v želji, da čim prej izve, ali gre za šalo navihanega slikarja ali za kruto resnico. Izkaže se za slednje, zgodba se konča veličastno, s smrtjo ljubeznive in zaskrbljene Suzanne, ter Simona v objemu Debbie. Oba imata sicer moralnega mačka, iskreno žalostna pa se zdita le Suzannin sin Jamie in njegova punca Anne.

Vsekakor efektiven konec, ob katerem pozabimo na vse prej omenjene rahlo moteče dejavnike in smo nekako zadovoljni z izidom, sporočilom in lokom zgodbe. A nato zgodbo zares konča bežeč Simonov in Suzannin maček, o katerem poroča radio, da je pretekel več kot sto kilometrov do mrtvašnice, kjer se je zvil k Suzanninem truplu v takšen položaj, v kakršnem je

ponavadi počival in spal ob njej. Če smo že prej zamižali na eno oko in sprejemali zgodbo kljub vsem norim naključjem, pa se tukaj celo najbolj naivni zavejo, da gre pravzaprav za ravno takšno gradnjo, kot gre pri jazz glasbi: je avantura, presenetljivost, blisk in strast. In ko smo najmanj pričakovali, da se bo v zadnjem trenutku pojavilo novo presenečenje, ko se je zgodba že tragično zaključila, pa vanjo vskoči najbolj nepričakovana oseba: maček. Lahko nam je to vseč ali ne, dejstvo pa je, da gre za pripoved avtorja 20. stoletja, ki v svojem delu slika podobe živahnega jazz obdobja svojega časa. Delo ima svoje značilnosti in posebnosti, vsekakor pa na nek bolj čudaški način ob izjavah, kot so na primer "Čez deset minut je samo še poslušala, z zaprtimi očmi. Potem so se ji zaprla tudi ušesa." ali "Temnomodra obleka brez rokavov je ležala lepo razprostrta na žoltorjavi mivki. Čeden stavek." pomeni estetski užitek in zadovoljstvo zahtevnemu bralcu.

Kaja Novosel

{fshare id=1395}